

Sz Lajosné Hat Évesen

Én vagyok, hat évesen. Gyerekkoromban soha nem babáztam. Nem vonzott a baba mint játék, inkább fiú barátaim voltak, akikkel fiús játékokat játszottunk. Mászkáltunk az erdőben, a fiúkkal mászkáltam ki a learatott földekre, ott játszottunk, mezítláb, anyám majd megőrült. Fiús gyerek voltam. Arra is nevelt apám, mert fiút várt helyettem. Volt építőjátékom, volt kuglim, korcsolyáztunk a folyó mellett, úsztam, mindent csináltam, ami nem lányos játék volt. Úszni édesapám tanított meg. Volt egy ág a Koppány folyón, egy malom volt mellette, ahol ki volt mélyítve a folyóágy, ezt aztán a falu kiépítette, és ott lehetett úszni nyáron. Hat-hét éves lehettem, amikor tanított. Aztán már később engedett egyedül is úszni menni. Édesapám néha, mikor letette

a munkát, vagy bezárt mindent, azt mondta, na Panni, most megyünk, és akkor az egyik kutyával elindultunk. Apám hajtotta a hintót, néha átadta nekem a gyeplőt, aztán visszavette. Engem otthon Panninak hívtak. Nem becézett senki, ez nálunk nem volt szokás. Apám mondta néha, hogy Pannikám, mikor este elbúcsúzott tőlem, mert az előírás volt, hogy el kellett este mindenkitől búcsúzni. Valamelyik ősöm után kaptam az Anna nevet, valaki volt a családban, aki meghalt, mert az volt a szokás a zsidóknál, hogy valaki olyan után nevezték el a gyereket, aki már nem él. Mondták akkor, de már nem tudom, hogy ki után kaptam. És aztán sose szólítottak Annának. Panni lettem, így szoktam meg.